

Over tetheline. — Door verschillende referenten is in dit *Tijdschrift* gerefereerd over deze stof, die door BRAILSFORD ROBERTSON in 1916 uit de voorkwab van de hypophysis van het rund is afgescheiden. Hij gaf deze stof aan witte muizen en vond, dat de groei bij dieren 6—10 weken vertraagd werd; na 20 tot 60 weken werd de groei echter versneld. Ook op den groei van de gezwellen had het tetheline invloed. De proeven van ROBERTSON zijn door anderen niet bevestigd en tot nu toe heeft deze dan ook zijn oorspronkelijke opvattingen zoodanig gewijzigd, dat hij thans aanneemt, dat de werking van tetheline eigenlijk groeivertragend is. Deze proeven zijn uiterst nauwkeurig nagewerkt door DRUMMOND en CANNAN. Het bleek reeds spoedig, dat het tetheline een zeer onzuiver mengsel van lipoiden van verschillende samenstelling was. Tevens bleek, wat ook anderen reeds hadden beweerd, dat toediening van dit mengsel of van de voorkwab van de hypophysis bij witte muizen hoegenaamd geen invloed op den groei had. (*Biochemical Journal* 1922. Vol. 16 bldz. 53). KOOPMAN.

Elektrargol bij pokken. — Na met elektrargol bij mazelen en roodvonk zeer goede resultaten te hebben verkregen, heeft F. A. BRANCIA (*Il Policlinico*, No. 4 van 23 Januari 1922) het ook aangewend bij pokken. Uit zijn eenigszins vage mededeeling blijkt, dat bij alle beginnende gevallen, ten getale van 13, de ziekte een mild verloop had, hoewel zich dat in den aanvang uit de hoogte der temperatuur en de hevigheid der verschijnselen bij velen niet liet verwachten; dat bij lijdens, die reeds in het stadium der eruptie waren (10), zeer snel verbetering van den algemeenen toestand intrad, niettegenstaande er zelfs onder waren met algemeenen status haemorrhagicus; alle tien genazen; ten slotte, dat bij 4 poklijders, die reeds in het pustuleuse stadium waren geraakt, het middel geen nut had, daar zij alle vier stierven. De lijdens waren allen sinds vele jaren niet meer ingeënt.

Het middel werd in de gift van 5 cM³ tweemaal daags onderhuids ingespoten. Een enkelen keer steeg BRANCIA tot 20 cM³.

D. H. KOETSER.

Vatbaarheid en weerstandsvermogen van jonge kinderen ten opzichte van kindergriep. — In de *Klinische Woenschrift*, I, 1922, No. 15 vinder wij een stukje van LUDWIG MEIJER, getiteld „Empfänglichkeit u. Resistenz junger Kinder gegenüber grippalen Erkrankungen”, dat de aandacht van elken praktischen arts waard is. Allen toch zien wij eenvoudige of verwikkelde gevallen van kindergriep en telkens treft ons het verschil in verloop dezer ziekte. Ten deele zal dit te wijten zijn aan den aard en de virulentie van de verwekkers der ziekte, maar waar deze factor niet in het spel is — bijv. bij zaalinfecties —, pleegt men ontstaan en verloop van de griep in verband te brengen met den graad van immuniteit van den bedreigde. Maar al te veel wordt volgens MEIJER *vatbaarheid* en *resistentie* aan elkaar gelijk gesteld, terwijl deze wel soms evenwijdig loopen, maar veelal sterk uiteenloopen. De vatbaarheid voor griep is bij kinderen zóó groot, dat bijna altijd, nadat het kind is blootgesteld aan de besmetting,